

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 58.430 van 28 februari 1996

A. 67.754/VI-13.027

In zake : **SEGHERS** Xavier,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoor-
digd door de Minister van
Financiën.

**DE WAARNEMEND VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die Xavier SEGHERS op 22 februari 1996 heeft ingesteld om volgens de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te verkrijgen van de beslissing van de Minister van Financiën van 8 februari 1996 tot afwijzing van het beroep dat de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "Paul LALOY" ingesteld heeft tegen de weigering van de Commissie voor het Bank- en Financiewezen om haar als wisselkantoor te registreren;

Gelet op de beschikking van 22 februari 1996, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij de partijen opgeroepen worden om te verschijnen op dezelfde dag om 14.30 uur;

Gehoord het verslag van de heer HANOTIAU, waarnemend voorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. ... ?, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, van de heer Georges DEKELVER, auditeur-generaal, en mevrouw Viviane BUYDENS, auditeur, die beiden voor de verwerende partij verschijnen;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HENSENNE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het doel van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Paul LALOY, waarvan verzoeker zaakvoerder is en de helft van de aandelen bezit, bestaat in het exploiteren van een wisselkantoor; dat de andere helft van de aandelen eigendom is van Vinod BHARDWAJ, zaakvoerder van in Nederland gevestigde vennootschappen; dat de vennootschap op 2 mei 1995 aan de Commissie voor het Bank- en Financiewezen haar aanvraag om registratie als wisselkantoor heeft gericht, overeenkomstig het koninklijk besluit van 27 december 1994 betreffende de wisselkantoren en de valutahandel; dat de Commissie voor het Bank- en Financiewezen de aanvraag op 1 december 1995 heeft afgewezen; dat de vennootschap op 13 december 1995 tegen deze beslissing beroep heeft ingesteld bij de Minister van Financiën; dat deze dat beroep bij de bestreden handeling ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard; dat deze beslissing onder meer als volgt is gemotiveerd :

- de vennootschap verricht transacties voor een bedrag van twee miljard frank, dat is 22,3 percent van haar omzet, met Nederlandse wisselvennootschappen die worden geëxploiteerd door Vinod BHARDWAJ of zijn vennoten;
- de vennootschap heeft de cel voor financiële informatieverwerking geregeld een staat bezorgd van de dagelijkse transacties met die vennootschappen, wat betekent dat zij wist of op zijn minst vermoedde dat deze zich bezondigden aan transacties met het oog op het witwassen van geld;
- deze vennootschappen zijn niet erkend door de Nederlandsche Bank;
- volgens een brief die op 9 oktober 1995 aan de Voorzitter van de Commissie voor het Bank- en Financiewezen is gericht door P. DE GRUYSE, Procureur des Konings, blijkt uit inlichtingen die Interpol Den Haag heeft verstrekt, dat Vinod BHARDWAJ bekend staat als exploitant van een verdacht wisselkantoor;

dat de verwerende partij daaruit besloten heeft dat "Vinod BHARDWAJ, de houder van de helft der aandelen van uw vennootschap, de kwaliteiten vereist door artikel 4, 2°, van het koninklijk besluit van 27 december 1994 niet vertoont";

Overwegende dat de verwerende partij bij de bestreden handeling aan de vennootschap "Paul LALOY" heeft laten weten dat zij "zich onmiddellijk van elke wisselactiviteit dient te onthouden"; dat de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid aldus verantwoord wordt;

Overwegende dat de Raad van State bij arrest nr. 58.205 van 20 februari 1996 een vordering tot schorsing, volgens de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid, van de thans aangevochten handeling

heeft afgewezen, een vordering die was ingesteld door de B.V.B.A. Paul LALOY;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan de schending van artikel 108 van de Grondwet, van artikel 195 van de wet van 4 december 1990 op de financiële transacties en de financiële markten, gewijzigd bij de wet van 11 januari 1993, en aan de onwettigheid van het koninklijk besluit van 27 december 1994 betreffende de wisselkantoren en de valutahandel; dat hij in een eerste onderdeel betoogt :

" (...) de bevoegdheid tot tenuitvoerlegging bij wege van verordeningen, die de Koning ontleende aan artikel 195 van de wet van 4 december 1990, beperkt zich tot het vaststellen van regels inzake de registratie; dat in geen geval kan worden beschouwd dat de Koning krachtens dat artikel in dezen de bevoegdheid bezat om regels te stellen met betrekking tot de erkenning van de wisselkantoren; dat het begrip "registratie" in tegenstelling tot de erkenning niet inhoudt dat de instantie die bevoegd is om te registreren, beoordelingsbevoegdheid bezit;

(...) bijgevolg kan zulk een machtiging niet de bevoegdheid inhouden om te voorzien in een regeling omtrent de toegang tot het beroep, waardoor het grondrecht van de vrijheid van handel en nijverheid aldus ter discussie kan komen te staan;

(...) zulks geldt des te meer daar de wettelijke beperkingen op de vrijheid van handel en nijverheid, en dus de omvang van de machtiging van de Koning, restrictief moeten worden uitgelegd";

dat hij in een tweede onderdeel aanvoert dat de aanhef van het koninklijk besluit van 27 december 1994, vastgesteld gelet op de dringende noodzakelijkheid, niet verklaart waarom het niet mogelijk ware geweest de afdeling wetgeving van de Raad van State te vragen binnen drie dagen van advies te dienen;

Overwegende dat artikel 195 van de wet van 4 december 1990 gewijzigd is bij de wet van 4 april 1995

houdende fiscale en financiële bepalingen; dat het als volgt luidt :

" De Koning bepaalt :

1° de regels betreffende de registratie van de in België gevestigde personen die beroepshalve verrichtingen uitvoeren als bedoeld in artikel 194, tweede lid, alsook de regelgeving en de controle die op hen toepasselijk zijn;

2° de regels waaraan de in artikel 194 bedoelde deviezenverrichtingen zijn onderworpen.

De personen bedoeld in het eerste lid, 1°, dienen over de noodzakelijke professionele betrouwbaarheid en de passende ervaring te beschikken voor de uitoefening van de activiteiten omschreven in artikel 194, tweede lid. Zij mogen zich niet in één van de gevallen bevinden als beschreven in artikel 19 van de wet van 22 maart 1993 op het statuut van en het toezicht op de kredietinstellingen.

Wanneer het een vennootschap betreft, gelden de voornoemde voorwaarden voor de personen die de feitelijke leiding hebben.

De registratie van de vennootschap wordt geweigerd indien de personen die, rechtstreeks of onrechtstreeks, een al dan niet stemrechtverlenende deelneming hebben van tenminste vijf percent in het kapitaal van de vennootschap niet geschikt zijn, gelet op een gezond en voorzichtig beleid.

De Koning kan bepalen dat de registratie wordt geweigerd, herroepen of geschorst wanneer de personen als bedoeld in het eerste lid, 1°, niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden of de andere voorwaarden die Hij bepaalt.

De Koning regelt de procedure van registratie, alsook van schorsing en herroeping van de registratie. Hij regelt het beroep bij de minister van Financiën tegen een weigering van registratie en een schorsing of herroeping van de registratie. Het beroep schorst de beslissing tenzij deze, om ernstige redenen, uitvoerbaar is verklaard niettegenstaande elk beroep.

De instelling belast met het toezicht op de personen bedoeld in het eerste lid, 1°, kan aan de instellingen bedoeld in artikel 194, eerste lid, 1° en 2°, vragen haar inlichtingen te verstrekken, binnen de termijn die zij vaststelt, betreffende de door die instellingen met deze personen verrichte transacties";

Overwegende dat het aldus gewijzigde artikel 195 van de wet van 4 december 1990 wettelijke grondslag verleent aan het koninklijk besluit van 27 december 1994, althans vanaf 2 juni 1995, de datum van inwerkingtreding van de wet van 4 april 1995;

Overwegende dat het aldus gewijzigde artikel 195 van de wet van 4 december 1990 en het koninklijk besluit van 27 december 1994 in werking waren op 13 december 1995, de datum waarop de B.V.B.A. Paul LALOY bij de Minister van Financiën beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de Commissie voor het Bank- en Financiewezen;

Overwegende dat artikel 175, 4°, van de wet van 6 april 1995 inzake de secundaire markten, het statuut van en het toezicht op de beleggingsondernemingen, de bemiddelaars en beleggingsadviseurs artikel 195 van de voornoemde wet van 4 december 1990 opheft; dat die opheffing naar luid van artikel 176 van dezelfde wet van 6 april 1995 in werking trad op een datum bepaald door de Koning, doch uiterlijk op 1 januari 1996; dat de bepaling vervat in het voornoemde artikel 195, gewijzigd bij de wet van 4 april 1995, echter overgenomen is in artikel 139 van de wet van 6 april 1995; dat dit artikel 139 aldus de nieuwe rechtsgrond vormt van het koninklijk besluit van 27 december 1994;

Overwegende dat het koninklijk besluit van 27 december 1994, op het tijdstip waarop het beroep is ingesteld bij de minister en op het tijdstip waarop de bestreden handeling is vastgesteld, een genoegzame rechtsgrond ontleende aan artikel 195 van de wet van 4 december 1990, gewijzigd bij de wet van 4 april 1995; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat in de aanhef van het koninklijk besluit van 27 december 1994 de dringende noodzakelijkheid als volgt met redenen wordt omkleed :

" Gelet op de dringende noodzakelijkheid;

Overwegende dat de wisselkantoren onderworpen zijn aan de wet van 11 januari 1993 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld; dat zij de enige aan deze wet onderworpen financiële ondernemingen zijn waarvoor de controleoverheid, die ondermeer de cel voor financiële informatieverwerking moet inlichten wanneer zij feiten vaststelt die bewijsmateriaal voor het witwassen van geld kunnen vormen en sancties kan nemen wanneer een onder haar toezicht staande onderneming de wet van 11 januari 1993 niet naleeft, nog moet worden aangeduid; dat uit het activiteitenverslag 1993/1994 van de cel voor financiële informatieverwerking blijkt dat het merendeel van de verrichtingen die geleid hebben tot de overmaking door de cel aan de procureur des Konings te Brussel van dossiers die ernstige aanwijzingen van witwassen vertoonden zoals beoogd door de wet van 11 januari 1993, de contante aan- en verkoop van vreemde munten betreft; dat bijgevolg zonder verwijl de registratie en het toezicht op de wisselkantoren dient te worden geregeld; dat daarenboven zonder verwijl al wie aan valutahandel doet de verplichting moet worden opgelegd borderellen van de contante deviezenverrichtingen op te stellen die het ondermeer met het oog op de strijd tegen het witwassen van geld in bepaalde gevallen mogelijk moeten maken de cliënt te identificeren";

Overwegende dat de bijzondere motivering van de dringende noodzakelijkheid in de zin van artikel 3, § 1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, niet vereist dat de overheid de redenen uiteenzet waarom ze het advies van de afdeling wetgeving binnen drie dagen niet heeft gevraagd; dat zij daarentegen wel de redenen moet aangeven, andere dan de eigenlijke bekwame spoed, waarom het besluit zonder verwijl moet worden vastgesteld; dat de motivering van de aangevoerde dringende noodzakelijkheid overigens niet door de omstandigheden hoeft te worden weerlegd;

Overwegende dat in het onderhavige geval de aanhef van het besluit een motivering van de dringende noodzakelijkheid geeft die verband houdt met de noodzaak om de verrichtingen met het oog op het witwassen van geld op te sporen en om controle uit te oefenen op degenen die activiteiten uitoefenen waarbij zulke transacties zich kunnen voordoen; dat het besluit de datum van 27 december 1994 draagt, dat het bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad van 18 januari 1995 en, met uitzondering van hoofdstuk II, in werking treedt op de dag van de bekendmaking ervan (artikel 18); dat zulk een motivering voldoet aan het vereiste in artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de schending van artikel 10 van de Grondwet,

" Doordat artikel 13, § 1, tweede lid, van het genoemde besluit bepaalt dat de Commissie voor het Bank- en Financiewezen in het kader van een procedure tot schorsing of tot herroeping van de registratie "het betrokken wisselkantoor in de gelegenheid (stelt) haar zijn opmerkingen mee te delen binnen de termijn die zij vaststelt";

Dat voor de wisselkantoren die reeds actief waren bij de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 27 december 1994, artikel 17 niet zulk een mogelijkheid voorschrijft om gehoord te worden;

Dat aldus een verschillende behandeling met betrekking tot de inachtneming van de rechten van verdediging ontstaat tussen de wisselkantoren die hun activiteiten aanvatten na de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 27 december 1994 en die welke bij de inwerkingtreding ervan reeds actief waren,

Terwijl de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, die de beginselen van gelijkheid en van niet-discriminatie huldigen, aldus worden uitgelegd dat ze niet verhinderen dat een verschillende behandeling wordt toegepast tussen twee categorieën van personen, voor zover dat verschil op een objectieve en redelijke wijze kan worden verantwoord; dat in het onderhavige geval zulk een verantwoording niet kan worden gevonden

voor de verschillende behandeling tussen de twee voornoemde categorieën van wisselkantoren, waarin het koninklijk besluit van 27 december 1994 voorziet";

Overwegende dat artikel 13, § 1, van het koninklijk besluit van 27 december 1994 bepaalt :

" Art. 13. § 1. De Commissie voor het Bank- en Financiewezen kan de registratie schorsen of herroepen, wanneer zij vaststelt dat het wisselkantoor :

1° bij het verzoek om registratie of nadien bewust onjuiste of onvolledige inlichtingen heeft verstrekt;

2° niet meer de bepalingen als bedoeld in artikel 10, eerste lid, naleeft.

Vooraleer de registratie te schorsen of te herroepen, stelt de Commissie voor het Bank- en Financiewezen het betrokken wisselkantoor in de gelegenheid haar zijn opmerkingen mee te delen binnen de termijn die zij vaststelt";

dat artikel 17 van hetzelfde besluit voorschrijft :

" Art. 17. De natuurlijke of rechtspersonen die bij de inwerkingtreding van dit besluit onder het toepassingsveld vallen van artikel 1 moeten binnen de vier maanden na de inwerkingtreding van dit besluit een verzoek tot registratie in de zin van artikel 3 bij de Commissie voor het Bank- en Financiewezen indienen";

Overwegende dat het voornoemde artikel 17 betrekking heeft op het geval van natuurlijke of rechtspersonen die binnen de werkingssfeer vallen van het besluit en hun toestaat hun activiteiten voort te zetten gedurende vier maanden te rekenen van de inwerkingtreding van het besluit, zulks teneinde hun de tijd te geven hun registratie aan te vragen, d.w.z. een eerste registratie; dat artikel 13 daarentegen het geval regelt van degenen die overeenkomstig artikel 195 van de wet en het besluit van 27 december 1994 reeds geregistreerd zijn en van wie de registratie op het punt staat te worden geschorst of ingetrokken; dat, met andere woorden, artikel 17 een overgangsbepaling is,

terwijl artikel 13 een permanente bepaling is; dat hun strekking verschillend is; dat de mededeling van de opmerkingen bedoeld in artikel 13, § 1, tweede lid, van het besluit verklaard wordt door de omstandigheid dat het hier gaat om de voorlopige of definitieve intrekking van een reeds toegekende registratie; dat zulks niet het geval is met artikel 17, dat de mogelijkheid beoogt te regelen om zich te voegen naar de nieuwe regelgeving; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten, wil de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kunnen bevelen; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing volgens de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgewezen.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op achtentwintig februari 1900 zesennegentig door :

De heer HANOTIAU, staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevrouw HONDERMARCQ, griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.